

Vyjev z polské revoluce,

aneb: Nevinná oběť tajemných banditů.

Pokračování.

„A já jsem ti také za to povděčen,“ přisvědčil Pedro začínaje zase novou láhev. „Tys výborný chlapík, Kaminski, a já ti přeju, abys byl ještě dlouho živ a těšil se stálému zdraví a štěstí.“

Přitukl si s Vladimírem, vyprázdnil svou sklenici a pravil pak: „Mně je vskutku líto, že my dva spolu zůstat nemůžeme, kdežto si jeden druhému tak výborně rozumíme. Já jsem nepokojné a nestálé povahy a musím zase pryč. Ty peníze, co jsem vyhrál, vezmu si sebou na cestu.“

„To snad říkáš jen ze žertu?“ pravil Vladimír. „Dle naší úmluvy musím ty peníze dostat zpátky, které jsi vyhrál. Sem s nimi, já chci hrát zase dále.“

„Nenamáhej se, hrabě Kaminski,“ pravil Pedro potupně. „Já to nikdy nevracím, co vyhraju. Jsem rád, že to mám, a použiji toho dle své libosti.“

Ty peníze dej sem, sice tě zastřelím!“ zvolal Vladimír stísněným hlasem.

„Vyhrůžuj si jak chceš!“ usmál se Pedro potupně. „Já ti nedám z těch peněz ani krejcaru, neboť každý viděl, že jsem hrál poctivě.“

„Však ty budeš na mne pamatovat, padouchu!“ zvolal Vladimír jsa vztekem celý zelený. „Ještě dnes ti něco vyvedu, že bude tvoje štěstí na vždy zničeno.“

„Co bys mi mohl vyvésti?“ usmál se Pedro a obrátiv se lhostejně od Vladimíra s hlavou hrdě vztyčenou a pevným krokem z herny, maje úmysl hraběnku Blanku na její vilu navštívit.

Vladimír se za ním díval, třesa se vztekem, a pravil, když byl Pedro dveře za sebou zavřel:

„Co ti mohu vyvésti?“ Však ty to uvidíš, bídníče! Moje msta tě musí zdrtit. Nyní jdu k hraběti Marbachovi,“

Pak vrazil do sebe ještě sklenici vína a vrátil se do herny.

Vyhledal tam hraběte Marbacha, odsoupl s ním stranou a dal se s ním do rozmluvy, následkem kteréž byl Marbach velice rozčilen.

„To není možná, — vy se mýlíte!“ zvolal Marbach několikrát mezi tou rozmluvou, ale Vladimír ho přece musel poněkud o tom přesvědčiti, co mu vypravoval, neboť byl Marbach čím dále tím více pobouřen a odešel konečně z Vladimírem z herny a sice s takovým chvatem, že se nad tím všickni pozastavili.

Asi za čtvrt hodiny po odchodu Vladimíra a Marbacha klepala na dveře u Gandolfova bytu policejní stráž, kterouž byl Pedro na tu hernu upozornil.

Gandolfo jim však neotevřel, a když byla stráž dveře násilím vy-páčila a do herny vrazila, nenašla tam ani živou duši, neboť měl Gandolfo u svého bytu ještě jeden východ, a tím byli jeho hosté zmizeli.—

Policejní stráž musela odejít s nepořízenou.

KAPITOLA IV.

Nevěrnice.

V příjímavém pokoji na letohrádku svého manžela hraběte Marbacha v Doblingu nedaľeko Vídně, seděla jeho manželka Blanka na slivostném divaně, opíraje si čelo o dlaň a jsouc zabrána v myšlenky.

Očekávala návštěvu dobrodružného svůdníka Pedra, nemohouc se posud rozhodnouti, má-li tuto návštěvu přijmouti čili nic, ačkoli mu byla, jak vím, při té večerní zábavě přislíbila, že jej bude očekávat.

Tato spanilá dáma měla na sobě domácí avšak velmi vkusný oblek, v němž se velmi půvabně vyjímal, a kdo by ji byl v tu chvíli viděl, byl by ji považoval za mnohem mladší, než vskutku byla, a byl by o tom ani dost málo nepochyboval, že jest ve svém manželství šťastna, neboť měl její manžel, hrabě Marbach nesmírné bohatství a požíval pro svou dobročinnost a vlídnou povahu velké vážnosti.

Ale proto si přece Blanka přála, aby ho byla nikdy neseznala, aby byla zůstala u svých chudých rodičů a mohla s nimi žít v tichém soukromí.

Blanka se nalezala v tu chvíli v trapných rozpacích, nemohouc se rozhodnouti, jak by se měla vůči Pedrovi zachovat. Hraběte Marbacha se odřiči nechtěla, ale také Pedra nechtěla rozhodně odbyti, ačkoli si byla vědoma, že s ním svou známost dlouho udržeti nemůže, a že se tím dopouští proti svému manželovi ohavné zrady.

Jí by bylo v tu chvíli nejmilejším bývalo, kdyby byla mohla umřít, aby se zbavila těch muk, které jí dělala její hříšná láska.

Vzdechla si z hluboka, její pobouřená nádra se silně dmula a každý i sebe menší šramot ji tak dojal, že se zachvěla.

Pedro musel již každou chvíli přijíti, aby ji opět o své vroucí a upřímné lásce ubezpečoval a zvrtkal ji v jejím předsevzetí, tentokráte naposledy chtěla s ním mluvit.

Chtěla prehnouti a uzavřít se do svých komnat, ale právě v tu chvíli se otevřely dveře u salonu, jin, iž se vcházelo do zahrady a v nich objevil se Pedro.

Tento se na chvílku zarazil, když spatřil tu dámu, která se silně chvěla, i upřel na ni své jiskřící oči, jako by chtěl vypátrat její nej-tajnější myšlenky.

Pak pokročil blíže a pravil, polsbiv jí ruku:

„Již zase na vás p zoruji ty neblahé pochybnosti, již zase se ve vašem srdci ozývá ten zlý duch, který nechce, aby byl člověk šťastným, a vy jeho hlasu posloucháte a pochybujete o mé věrné lásce. Vy myslíte, že znám tuto lásku jen dle jména, a že bažím jen po okamžitě zába e a rozkoši; ale v tom mi děláte křivdu, spanilá Blanko, a mne to velice rmoutí, že pochybujete o upřímnosti svých citů.“

Nyní se na chvílku zamkl a mluvil pak dále:

„Pakli by mi chtěl někdo v tom překážeti, abych byl s vámi šťastným, budu proti němu bojovat až do poslední kapky krve, ano nepoddám se, kdyby třeba celý svět proti mně vystoupil. Já učiním všecko, co žádáte, ale za to vás prosím a zapřísahám vás, abyste o mně nepochybovala a abyste byla ubezpečena, že vás budu s toutéž věrností a upřímností, s jakouž vás nyní miluju, až do své smrti milovati.“

„Já vám věřím,“ pravila Blanka potichu, jsou uchváčena vášní, která se v Pedrově řeči jevila, „ano já vám věřím, ačkoli nevím, k jakému cíli by mohla naše láska véti.“

„Pro mne by bylo lépe, kdybych se toho štěstí docela zřekl, než abych se ho stal účastným jen na krátkou dobu,“ pravil Pedro s chvatem. „Já vidím ve vás svůj vzor, po kterém jsem již dávno toužil, vy jste mým největším blahem, ale proto bych se přece nerozmýšlel a odmítl bych vaši ruku, kdybyste mi ji nechtěla dáti na všechny budoucí časy, neboť bych pak musel po tom štěstí stále toužiti, kdybych ho okusil jen na krátkou dobu. Nyní znáte mé myšlenky a touhy, donno Blanko a podle toho se rozhodněte.“

„Ach Bože, dej mi vnuknutí, co mám dělati!“ zvolala Blanka.

„Vy ženské jste přece slabí tvorové,“ jal se Pedro zase slova. „Než se odhodláte k činu, musíte tepry dlouho všecko uvažovati a pak si obyčejně zvolíte to nejhorší, co jste si mohly voliti, a sice právě proto, poněvadž tak dlouho kolísáte a nemůžete se na ničem ustanoviti. Nyní vidím, donno Blanko, že mne nemilujete a že jste mne nikdy nemilovala.“

„Tu výčitku musím trpělivě snést,“ odpověděla hraběnka, „ale Bůh jest mi svědkem, že ji nezasluhuji. Vy jste ukrutník, don Pedro.“

„A jak se se mnou nakládá?“ zvolal tento trpce. „Za mou obětovnou oddanost se mi odměňujete tím, že pochybujete o upřímnosti a věrnosti mé lásky a že pořád předstíráte všelijaké ohledy! To mne přece musí přivést na myšlenku, že vám nejsem ničím. Láska nesmí znát žádných ohledů, ta musí býti docela volná, pakli má člověka oblažiti. — Já vidím, že se nemůžete z těch ohledů vybaviti,“ jal se po krátké přestávce zase slo a, a „že chcete stůj co stůj zůstat nešťastnou a proto se vás musím odřít a budu se vás také od nynějška vzdalovati. Ale naříkat si nebudu, nebudu se rmoutit, svět nesmí o tom míti ani tušení, že jest mé srdce na smrt zraněno, ale já vím, že se dlouho na tom bídném světě trápit nebudu. Buďte s Bohem, paní hraběnko a vzpomeňte si někdy na mne co mrtvého.“

Tato poslední slova mluvil Pedro dojatým a rozehvělým hlasem, podávaje Blance na rozloučenou ruku a jsa patrně odhodlán udělat té věci konec.

Hraběnka to cítila, domnívaje, se Pedro již nikdy k ní se nevrátí, pakli ona nyní jeho žádost nevyslyší, neboť se ten zlosyn v skutku tak výborně přetvařoval, že myslí a že mluví od srdce.

Zalkala žalostivě, vrhla se mu v náručí a položila se mu hlavou na nádra.

Ošemetný Pedro opětovl její něžnosti, usmívaje se spokojeně jako satan.

Chvilí panovalo mlčení, načež se jal Pedro zase slova a pravil něžně.

„Tedy od sebe ty pochybnosti odmítáte, Blanko, a chcete býti na vždy moje?“

„Ano, chci!“ zvolala hraběnka, bolestně se usmívaje a majíc oči